

במקום יופי

לפני ארבעה חמשה ימים ככה חלמתי חלום
על הארץ. כונתי אשה כשאני אומר ארץ.
כונתי לראות יפעה עכורה. נניח נדר נערה. וזה ברור,
כי כלם אומרים ארץ ולא מתכוונים לומר ארץ.

וכלם אומרים שעת הרצון וחושבים על הקמט בתוך המטה.
אבל המטה היא מטה, גם כשאנחנו רוצים.
והחלפתי שנה בשנה ושנים בשנים עד ענה הרחוב
על שתיקות שהיו אצורות בעורות חרוצים של פנים

ואמר זו יפעה. ואמר לא יותר מיפעה. וידעתי שיש בזה חוב,
כי הדמים היו דמים והדממה היתה דממה
והאדמה אדמה. כי על מה שברור התעקשתי,
והיו הדלתות. ואחת ואחת אחריה נקשתי.

יפעת אינה? והדלת נטרקת
יפעת אינה? והדלת נטרקת
יפעת אינה? והדלת נטרקת

ונטרק חלומי ובעיניה שטופות הברקת כמעט מתגלע השיר "להגיע

לרגיעה". אז למה לא חלמתי עליה. תמיד להמנע מנגיעה,
ובכל זאת היא עוד כאן, בשיר הרעוע הזה, במקום יפי,
במקום יפי. למה לא אמרתי לה בדלת יפי
במקום ארץ. למה לא אמרתי ארץ.